

Шубіна Валерія Валеріївна

Народилася 01 березня 1995 року в місті Кривий Ріг Дніпропетровської області. Живе та навчається в місті Славутичі у загальноосвітній школі № 3. Перейшла до 10-го класу. Літературною творчістю почала займатися з 10-ти років та сподівається і надалі продовжувати цю корисну справу. Захоплюється співами та активно займається громадською діяльністю в місті.

Я пишу до Вас листа...

Я пишу до вас листа,
Бачу я ті сльози болю,
Що котились, мов вода,
Проклинаючи злу долю.

І хвилинка, мов той рік,
Повна зради, повна муки.
Проклинаєш ти життя,
Пам'ятаючи злі руки.

Розкажіть, як це було,
Як Ви йшли до перемоги,
Пам'ятаючи дитя, що там
Мре серед дороги!

Як кохання берегли?
Як Ви мали промінь віри?

Як життя Ви це жили
В морі крові та насилля?

В рясні пахощі дощу,
В золотистім сонцем небі.
Ви не бачили цього,
Ви несли тяжке кредо.

Захищаючи людей,
Мати із голодним сином,
Що поранені лежать,
Під колючим, палим тинном.

Як Ви це пережили?
Як не втратили Ви сили?
Як змогли Ви пережити
Ці тяжкі всі хвилини?

Ви, шановний мій дідусь,
Ви для мене справжня гордість.
Я від Вас відваги вчусь,
Вчусь я йти до перемоги!

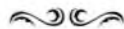
Рідній Україні...

Жовто-синій прапор моєї країни,
Я люблю душею свою Україну.
Золотисті маківки підтримують небо,
І кохання більшого мені і не треба.

Кольорові стрічки в моєму волоссі,
Золотиться жито, лле в руки колосся.
Вишиванку мамину вдягнула на долю,
Мов волошки зарясніли зорями в полі.

Біла рідна хата край села радіє,
Мов то рідна мати ласкою зігріє.
Дуб стоїть у полі здоровенний, міцний,
Мов то рідний батько нас повчає грізно.

Червона калина багряніє в полі,
Наче та дівчина, що шукає долі.
Річка-пісня ллється стежкою в долину,
Я люблю душею свою Україну.

Чому...?

Чому так сумно, терпко на душі?
Чому так серце крається від болю?

Коли ти сам собі присвячуєш вірші,
Здригаючись, ти скаржишся на долю.

Коли кохання в серці мерехтить,
Коли згаса останній промінь віри,
Коли в найтяжчу саму скрутну мить
Ти забуваєш про здійсненні світом мрії.

Чому так грішно, зибко на душі
Від болю, спогадів, як були малі діти.
З тяжким гріхом вигадуєш вірші,
З тяжким гріхом ти хочеш їх спалити.

Від друзів, недругів шукаєш співчуття,
Згортаючись калачиком від болю,
Дивуючись від світу, майбуття,
Все більше ти зненавиджуєш долю.

Дівчина — калина

Ой у полі багряніє червона калина,
Наче доленьки шукає молода дівчина.
Ой шукає доленьки, плаче-колисає
Ту дитину маленьку та Бога благає.
Як на панщині пшеницю жне і дні, і ночі,
Як шматка хліба благає. Їстоньки так хоче.

І хвороби та ті болі, що серце з'їдають,
За молодого козаченька що мре-помирає.
Ні батьків та нема вдачі на долю щасливу,
Вже б померла, та тримає маленька дитина.
І у церкві Бога просить: «Дай мені ти сили»,
Щоб на хліб той заробити для любого сина.
І той хати вже немає, спить на скопі сіна.
В цьому світі двоє — син та дівчина.

Голодомор

Ті часи горя, смутку й болю,
Зради, смерті та журби
Ми не забудемо ніколи,
Бо ми їх дочки та сини.

Через роки цей біль несемо,
Пам'ять, як ніж у серці, боротьба,
Є нездоланною Україна,
і наша нація жива.

Як помирали українці через дурість,
Як мати ледь тримала дитинча!
І навіть в ті роки голодомору
Несла кохання та несла життя.

Як катували наш народ і як знущались,
І забирали в них останній черствий хліб,
І ридала мати з малим дитинчатком,
І колосок життя несла, як оберіг.

Ми на Землі, яка в сльозах та в крові,
Несем тяжкий, небесний палий гріх.
І ті роки, які переживали,
З землею України вже навек.

Присвячується Тарасу Шевченку

Шановний Тарасе,
До Вас я звертаюсь
В піснях у легендах,
Я Вами пишаюсь.

Ви прагнули волі,
Любили країну,
Жили для людей
До кінця, до загиби.

Ви мали талант
До пера і до пензля —

Вірші і картини —
Найкращі з мистецтв.

Писали рядки
Із любові до світу,
Натхнення своє
Не зчерпали до віку.

І Вашій могилі
Я хочу вклонитись,
Бо Ви патріот і таким
Ви лишились.

